

# Čerkvena priloga.

Priložena od katol. tiskovnega društva 41. števil. „Slov. Gospodarja“.

1887.

13. oktobra.

148.

## VI. Letno poročilo

družba vednega češčenja presv. Rešnj. Telesa in v podporo ubožnih cerkev Lav. škofije za l. 1887.

1. Poročilo. — Z veseljem poročam vodstvo družbe vednega češčenja, da je v pretečenem letu družba zopet delovala z dobrim uspehom — primerno svojemu vzvišenemu namenu: pospeševala je počestitve presv. Rešnj. Telesa in oskrbljevala je cerkveno obleko, da se zamore služba božja spodobno opravljati. V sedaj lepo prenovljeni stolni cerkvi v Marib., kjer je družbin sedež, se je služila vsaki mesec sv. meša z blagoslovom v družbin namen, ter so se opravljale posebne molitve za vse žive in pokojne družbenike. In ker družba ima obilno deležnikov po vseh župnijah lepe naše škofije, ni tedaj kraja, kjer ne bi družbeniki ob določenih urah molili Jezusa v Najsvetejšem zakramentu.

Ako prav pomislimo, kar nas sveta vera uči, da je Jezus Kristus v zakramentu svetega Rešnj. Telesa resnično in bistveno pričujoč v podobi belega kruha, in da zato tukaj na naših altarih prebiva, kakor na sedežu ljubezni in usmiljenja, da nam deli svoje milosti in dobrote, in da nam kaže, kako nas neskončno ljubi, ker je noč in dan — zmiraj pri nas; nas mora to nagibati, da ga v njegovi sveti hiši radi obiskujemo, da ga pobožno molimo, da ga zahvaljujemo za njegovo neskončno milost in ljubezen, in da v vseh svojih dušnih in telesnih potrebah in britkostih pri njem pomoči iščemo, saj nas sam ljubeznjivo k sebi vabi, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in trpite in jaz vas bom poživil“.

Zares, prečudežna skrivnost in neskončna dobrota je ta Najsvetejši zakrament! Tisti Jezus, katerega angelji v nebesih od obličja do obličja gledajo in molijo, je tukaj pri nas v posvečeni hostiji po svoji božji in človeški naturi pod ponižno podobo kruha pričujoč, da nas razsvetljuje in očisti, da nas tolaži v britkostih in nadlogah, da se z nami sklone pri sv. obhajilu, ter nam deli svojo milost in večno življenje. Tako dopolnjuje svojo obljubo, ki jo je dal pred svojim trpljenjem, rekoč: „Nočem vas sirotic zapustiti —; glejte pri vas sem do konca sveta“. — „Kdor zavziva moje meso in pije mojo kri, on ima večno življenje“.

Zato, krščanska duša! ki ljubiš svojega Boga, opusti nepotrebne shode in društva z

ljudmi, pridi in obišči Jezusa v zakramentu sv. Rešnj. Telesa vsaj ob nedeljah in zapovedanih praznikih, kedar prideš k očitni službi božji, okusi, kako sladek je Gospod tistim, ki ga ljubijo. Vedi, da čas, v katerem se pogovarjaš z Jezusom, bo že tukaj tebi v največji dobiček, ob smrtni uri pa in celo večnost v neskončno tolažbo. Vedi, da kratka pa srčna molitev pred sv. Rešnjim Telesom ti bo več pridobila, kakor vsa druga opravila, če so še tako dobra. Res je Bog povsod pričujoč, in vsliši vse naše molitve, kakor sam pravi; „Prosite in bote prejeli“, pa vendar je gotovo, da Jezus svoje milosti obilniše deli dušam, ki ga obiskujejo v tem presvetem zakramentu. — Pridi tedaj molit, o kristijan, kjer je Jezus v zakramentu od ljubezni dan. Tukaj svete so reči: Jezusa Telo in Kri; duša, katera njega vživa, se ne pogubi.

Namen družbe vednega češčenja pa je tudi skrbeti za primerno cerkveno obleko in druge priprave, da se zamore služba božja spodobno opravljati.

Tudi v tem oziru se je veliko storilo. Da si ravno so slabi časi, vendar je prihajalo iz vseh župnij obilno milih darov, s katerih pomočjo je družba priskrbelo lepo število različne cerkvene obleke, ki se bo po dokončani razstavi ubožnim cerkvam razdelila; nekaj bo pa se poslalo na Vatikansko razstavo sv. Očetu v Rim kot vezilo k njihovi zlati meši.

Sv. Oče Leo XIII. bodo namreč obhajali ob koncu tega leta petdesetletnico svojega duhovništva. Za to slovesnost so se tudi v naši škofiji pobirali mili darovi, s katerimi se je oskrbelo lepo število cerkvene obleke in drugih potrebščin za službo božjo. Vse to se bo poslalo v Rim, da se v Vatikanu v družbi vseh drugih škofij katoliške cerkve iz vseh pokrajin zemlje razpostavi na ogled in po tem sv. Očetu pokloni kot vezilo sinovske ljubezni in srčne hvaležnosti, kar bodo sveti Oče porabili za svete misijone in sploh v podporo ubožnih cerkev po vsem širnem svetu. Eden del milih darov pa se bo izročil sv. Očetu kot miloščina ob godu njihove zlate meše, katero bodo sv. Oče za vse dobrotnike nebeškemu Očetu darovali.

Družbino vodstvo se pristrčno zahvali vsem blagim dobrotnikom in podpornikom, ter nadalje priporoča prelepo to bratovščino k obilnemu vdeleževanju, da bo zamogla tudi zana-

nika ni bilo časa, da se razpiše nova volitev. Sedanja naglica je torej zares čudna in nam ostane ona uganjka.

Gotovo je pri tej reči samo to, da se ljudstvo bega v tem in menimo, da od strani vlade brez vse potrebe. Naše poslance torej opomenimo, naj ne pozabijo teh reči ter naj terjajo rešitev taci in enaci uganjk, sicer si jih reši ljudstvo samo, to pa gotovo ne v prid sedanje vlade.

### Domoljubna skrb za slov. dijake.

Čem bolj se nam kaže mestno prebivalstvo sovražno, tem večja skrb je potrebna, da se obvarujemo škode, ki bi se nam utegnili izgoditi, ako ne pazimo na njo. Odkar se pa postavlja ono edino na nemško stran ter zamejuje vse, kar je slovensko, odslej se ni čuditi, če trpé vsled tega tudi dijaci. Učenje je drago in požira veliko denarjev. Redki pa so stariši, ki imajo otroke za dalnje učenje in še reji so taki, ki imajo zadosti premoženja za to.

Kaj dobra je torej bila misel nekaterih slov. mož, naj se v naših mestih, v katerih so višje šole, osnuje dijaška kuhinja, t. j. društvo, ki skrbi za uboge dijake, ki so marljivi ali nimajo zadosti podpore, vsaj v tem, da jim daje kolikor toliko hrane.

Sedaj obstoje že tudi v resnici take kuhinje v Mariboru, v Celju in na Ptuju. Ona v Mariboru je najmlajša, to pa za to, kar je doslej ni bila še tolika sila. Prva je bila na Ptuju in kaj je ona storila za dijake, to smo bili tovnje na tem mestu razkazali.

V Celju pa so imeli zadnjo nedeljo občni zbor tega društva in pri njem se je naslednje poročilo predložilo vdeleževalcem ter so ga ti s pohvalo vzeli na znanje. To-le je: Za šolsko leto 1886/87 so darovali pokrovitelji, to je tisti, ki dajo po 50 gld. gg.: 1. Mih. Vošnjak, državni in deželni poslanec v Celju. 2. Jurij Detiček, c. kr. notar v Gornjem Gradu. 3. Davorin Škerbec, vikar v Konjicah. 4. Jan. Schepitz, trgovec v Konjicah. 5. Dr. Jos. Sernec, odvet. v Celju. 6. Slavna posojilnica v Žavcu. 7. Sl. posojilnica v Šoštanju. 8. Slavni okrajni odbor v Gornjem gradu. 9. Slavna družba sv. Cirila in Metoda je darovala 50 gld. 10. Posojilnica v Celju 100 gld. 11. Preč. g. Josip Zehelj, žup. v Mozirju  $\frac{1}{4}$  del letos 12 gld. 50 kr.

Letniki po 5 gld. naslednji preč. gospodje: 1. Mikuš Fran, dekan v Konjicah. 2. Ivan Modic, žup. na Prihovi. 3. Jan. Pospisil, lekar v Konjicah. 4. M. Ogorevc, trgovec v Konjicah. 5. Dr. Prus, zdravnik v Konjicah. 6. Mih. Novak, c. kr. sod. pristav v Konjicah. 7. Gospa Josipina Prus, roj. pl. Uhl, v Konjicah. 8. K. Gmeiner, župnik v Širju. 9. Jurij Bezenšek, župnik v Čadramu. 10. Ant. Fröhlich, nadžup.

v Slatini. 11. Andrej Elsbaher, trgovec na Laškem. 12. Ant. Reich, c. kr. uradnik v Gradcu. 13. Dr. J. Muršec, prof. v Gradcu. 14. A. Brumen, c. kr. sod. pristav v Slov. Bistrici. 15. Slavna rodbi Šket v Dramljah. 16. A. Turnšek, trgovec v Nacaretu. 17. Fr. Skaza, veleposest. v Smariju. 18. Dr. Josip Vošnjak, dež. odbor. nik v Ljubljani. 19. Gospa E. Žolgar v Celju. 20. J. Žičkar, vikar v Celju. 21. Jerman, trg. v Celju. 22. Lovro Baš, c. kr. notar v Celju. 23. Dr. Iv. Dečko v Celju. 24. L. Potočnik, dekan v Gornjem Gradu. 25. Dr. K. Filipič, odv. v Celju. 26. Štef Kocijančič, oskrbnik Steinauerjevih fužin v Oplotnici. 27. Dr. Fr. Voušek, c. kr. sodnik v Gornjem Gradu. 28. J. Sredenšek, župnik na Ponikvi. 29. A. Inkret, kaplan na Ponikvi. 30. Dr. G. Srebre, odv. v Brežicah. 31. Andr. Podhostnik, kaplan v Mozirju. 32. Andr. Urek, župnik na Polzeli. 33. Ivan Hausenbichler v Žalcu. 34. Makso Kos, trgovec v Podsredi. 35. J. Govedič, župnik v Šoštanju. 36. Ant. Balon, župnik na Vranskem. 37. Fran Lenček, velepos. na Blanici. 38. Ivan Kunstič, učitelj v Sevnici. 39. Fran Veršec, c. kr. notar v Sevnici. 40. Ivan Fišer, c. kr. notar v Mokronogu. 41. Mart. Sevnik, župnik v Št. Petru pod sv. gorami. 42. Ant. Fišer, vikar na Laškem. 43. Fran Hrastel, kaplan na Laškem. 44. Josip Kodella, inženir v Mariboru. 45. Dr. K. Weingerl, zdravnik v Zagrebu. 46. Gospa Mar. Potočin, velepos. na Zidanem mostu. 47. Prevz. knez Windischgrätz. 48. Peter Dobnik, posest. v Zrečah. 49. Ferd. Roš, velepos. v Hrastniku. (Dalje prih.)

## Gospodarske stvari.

### Sol in gnojišče.

Čudno se morebiti dozdeva komu, da stavimo sol in gnojišče v eno vrsto, ako se pa stvar dobro pregleda, ni nič ta sestava čudna. Sol in gnojišče gresta v resnici nekako skupaj.

Ministerstvo je, kakor smo že enkrat povedali, na drugem mestu, dovolilo, da se smejo odpadki soli iz c. kr. solin prodavati tudi kmetovalcem, doslej pa so jih dobivale samo nekatere fužine. Čemu je tedaj to dovoljenje, ali imajo kmetovalci kaj koristi iz njega? Nekaj gotovo, samo da obrnejo te odpadke prav, kajti sol je le v nekaterih slučajih gnojilo. Sama sicer nima nič gnojnih snovi ter ne more njivi ali travniku dati novih redilnih reči, ampak sol samo razpušča v gnoju, ki je že na njivi, take stvari, ki bi sicer ostale brez dela ali pa bi še le po dolžjem času zeliščem koristile.

Sol je torej le pripomoč, nikakor pa ni gnoj. Vsled tega se mora tudi z njo tako ravnati. Ona more le tam dati korist, kjer še je